

KLASSISK SØNDAG

Ståle Wikshåland

swi@dagbladet.no

Stort fiolintalent

CD: Daniel Hope er fiolinisten som inntok Oslo Konserthus med storm for noe få uker siden, i Benjamin Britten. Nå er han ute med ny cd, viet et håndplukk av Vivaldis Fiolinkonserter, som han spiller sammen med Chamber Orchestra of Europe.

Forventningene innfris til fulle, også i platemediet. For Daniel Hope fikk tidlig et rykte som løp foran ham, med røtter helt tilbake til en barndom og oppvekst som han tilbrakte i Yehudi Menuhins hus, helt bokstavelig. Da familien kom til England fra Sør-Amerika med Hope som seksåring, fikk mora jobb hos Menuhin i egen person, som endte som huslærer og etter hvert også som mentor for hva som viste seg å være et talent av de sjeldne. For å si det sånn: litt flaks skal man da ha.

I DAG FRAMSTÅR HAN IKKE som noe fetert vidunderbarn i det hele tatt, men som et lysende talent som stoler helt på egne vurderinger. Det hører vi allerede i utvalget fra Vivaldi, der han blander de mest kjente av de kjente, som «La tempesta di mare» og Konsert op. 3/11 fra «L'estro armonico», med lite spilte konserter. Det eneste de har felles. Er at de klinger utsøkt, allerede fra Vivaldis hånd.

Interessant er også hans blanding av et moderne kammermusikkorkesters instrumentarium med originalinstrumenter i *concertino*-gruppen. «Historisk oppførelsespraksis er noe som sitter i musikernes innstilling, og ikke i *hardware'n*», siterer han i den anledning Sir Roger Norrington.

OG DER SITTER DEN BRA, kan det føyes til. Klangene i Chamber Orchestra of Europe er som så ofte helt utsøkt, transparent og gjennomskinnelig, og samtidig stofflig ned i hver minste detalj. Og mot det bakteppet, delvis svevende over det, delvis innvevd i det, utfolder Hope sine virtuosnummer, uten et øyeblikk å miste det substansielle i klagen, som gir framføringene tyngde.

Det stikk motsatte av Vivaldi på rutine, med andre ord.

Magdalena Kozenás sopran har lyst sterkt på firmamentet siden hennes sensasjonelle debut for noen år siden på en CD med Bach-arianer. Nå er hun ute med egen nasjonale tradisjon på Deutsche Grammophon, hennes musikalske morsarv som platetittelen antyder, en samling av tsjekkiske sanger signert komponister som Janáček, Dvorak, Martinu, for bare å nevne de mest kjente.

UTGIVELSEN OMFATTER 34 enkeltnumre, det er så det rent blir for mye av det gode. For dette dreier seg om enkle sanger med en dâm av nasjonalromantikk, uansett når de måtte være skrevet. Kozená synger vakkert som alltid, men etter en stund fornemmer vi ikke bare hvordan sangene er enkle og ukompliserte. Strømmen av musikk blir dessverre også ens-tonig, jeg tror rett og slett ikke de tåler å serveres i så store porsjoner.

Kvederen Berit Opheim Versto har stilt ambisjonsnivået høyt på utgivelsen «Slåttar på tunga», på 2L. Det dreier seg om den instrumentale slåttearven, norsk felemusikk artikulert vokalt, undertiden også lagt lag på lag der Opheim synger flerstemt med seg selv.

DET ER LANG TRADISJON, helt tilbake til tidligbarokk i Italia, for vokalt og instrumentalt musikkuttrykk å drive kappleik med hverandre. Resultatet er som oftest at så vel teknisk nivå som uttrykksintensitet drives i været.

Det skjer her også, om enn en tanke av og til melder seg at klangpaletten er bredere i instrumentene, enn i Opheims rene og klare vokal.

Daniel Hope m/Chamber Orchestra of Europe

Antonio Vivaldi: Fiolinkonserter
(Deutsche Grammophon)

Uanstrengt, virtuost og skinnende.

Magdalena Kozená & Malcolm Martineau, klaver

«Songs My Mother Taught Me»
(Deutsche Grammophon)

Noen munnfuller for mye.

Berit Opheim Versto

«Slåttar på tunga»
(2L)

Vokal utfordring av format.

